

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1129²

Κυριακὴ πρὸ τῶν Φώτων (Μάρκ. 1,1-8)
4 Ἰανουαρίου 2026 (2005)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὸ κήρυγμα Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ

Κυριακὴ πρὸ τῶν Φώτων σήμερα, ἀγαπητοί μου, καὶ τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Μάρκ. 1,1-8) προβάλλει τὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο, ποὺ ἀξιώθηκε νὰ βαπτίσῃ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Τί ἦταν ὁ Ἰωάννης; Ἄνθρωπος ὅπως κ' ἐμεῖς. Ἀλλὰ **τί ἄνθρωπος!** Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἄγριοι σὰν τὰ θηρία καὶ ἀσεβεῖς σὰν τοὺς δαίμονες· ὁ ἄνθρωπος, ὅπως λέει ἕνας ἱερὸς πατήρ, μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεὸ γίνεται ἡ «θηριώδης» ἢ «δαιμονιώδης». Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι χαριτωμένοι, ὅπως λέει καὶ ὁ ἀρχαῖος ποιητής· «*Ἡ χάριεν ἔστ' ἄνθρωπος, ἂν ἄνθρωπος ᾖ*»· δίχως ἀμφιβολία εἶνε πολὺ χαριτωμένο πάλημα ὁ ἄνθρωπος, ὅταν εἶνε ἄνθρωπος (Μένανδρος· παρὰ Στοβαῖω 5,11 [Πάπυρος Λαρούς 155/3]· Μιχ. Ἰατροῦ, Πόθεν καὶ διατί, σ. 216). Εἶνε ὅσοι ἔφτασαν σὲ ὕψος ἀρετῆς. Αὐτοὶ ἀξίζει νὰ ὀνομάζωνται ἄνθρωποι. Τέτοιοι ἦταν **ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστής**. Μὲ τὴν ἀσκησί του ἐγίνε ἕνας ἐπίγειος ἄγγελος, ἕνας ἔνσαρκος ἄγγελος! Εἶνε ἀξιοθαύμαστος γιὰ τὸν βίον του, ἀξιοθαύμαστος καὶ γιὰ τὸ κήρυγμά του.

Πῶς ἔζησε; Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὁ υἱὸς τοῦ Ζαχαρία καὶ τῆς Ἐλισάβετ διακρίθηκε. Γεννήθηκε θαυματουργικὰ ἀπὸ μητέρα στεῖρα. Ἀπὸ παιδὶ δόθηκε στὸ Θεό. Ἀποσύρθηκε στὴν ἔρημο, ποὺ εἶνε τὸ πανεπιστήμιο τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐκεῖ πέρασε τὴ ζωὴ του. Ἐζησε πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ ὅ,τι ζοῦν ὅσοι κατοικοῦν στὰ μέγαρα τῶν πόλεων. Ἐζησε μὲ ἐγκράτεια θαυμαστή. Δὲν γεύτηκε οὔτε σταγόνα κρασί. Ποτό του ἦταν τὸ νερὸ τοῦ Ἰορδάνου. Τροφὴ του «*ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον*» (Μάρκ. 1,6). Τί εἶνε οἱ «*ἀκρίδες*»; Εἶνε ἡ χόρτα ἢ μᾶλλον τὰ γνωστὰ ἔντομα ποὺ καὶ μέχρι σήμερα χρησιμεύουν ἐκεῖ στοὺς βεδουίνους ὡς τροφή· ὅπως ἐμεῖς ξεραίνουμε τὶς πιπεριές, ἔτσι αὐτοὶ ξεραίνουν τὰ ἔντομα αὐτὰ καὶ τὰ τρώνε. Τί φοροῦσε; Τὸ φόρεμά του ἦταν ἀπὸ τρίχες καμήλας καὶ στὴ μέση του εἶχε μιὰ δερμάτινη ζώνη. Ποῦ κοιμόταν; Ὅχι σὲ σουμεῖ· στρῶμα του ἦταν ἡ ἀμμουδιά. Κατοικία

καὶ στέγη εἶχε τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ συντροφία του; τὰ ἄγρια θηρία. Μέσα στὴν ἀμόλυπτη φύσι ἔζησε.

Βιβλία δὲν εἶχε. **Μελετοῦσε τὸ βιβλίον τῆς θείας δημιουργίας.** Ἐμεῖς μάτια ἔχουμε καὶ μάτια δὲν ἔχουμε. Γιὰ κεῖνον ὅλα τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἥλιος ποὺ ἔλαμπε, ὁ Ἰορδάνης ποὺ κυλοῦσε τὰ νερά του, τὰ φυτὰ τῆς ἐρήμου, τὰ πουλιὰ ποὺ πετοῦσαν, τὰ θηρία (λιοντάρια καὶ ἄλλα) ποὺ ἀκούγονταν τὴ νύχτα, τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, ὅλα αὐτὰ ἦταν βιβλία, ἀπὸ τὰ ὁποῖα διδασκόταν. Ἔτσι ζοῦσε.

Κι ὅταν πλέον ἦρθε ἡ ὥρα **ἔλαβε ἐντολὴ ἀπὸ τὸ Θεὸ** νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀποστολὴν του. Ὅχι αὐτοχειροτόνητος, ὅπως συμβαίνει συχνὰ μ' ἐμᾶς· πῆρε ἐντολὴ ἀπὸ τὸ Θεό, ν' ἀφήσῃ τὴν ἔρημον καὶ νὰ ἔρθῃ στὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου. Ἐκεῖ ἔστησε τὸ βῆμα, τὸν ἄμβωνά του, καὶ **ἄρχισε νὰ κηρύττῃ**. Κόσμος πολὺς ἐρχόταν νὰ τὸν ἀκούσῃ. Κήρυγμα μαγνήτης! Κήρυτταν καὶ ἄλλοι (γραμματεῖς, φαρισαῖοι, σαδδουκαῖοι, ἀρχιερεῖς, ψευδοπροφῆτες), ἀλλὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου διέφερε ὅσο ἡ φωτιὰ ἀπὸ τὸν πάγο. Μέσ' ἀπ' τὴν ψυχὴν του ἐβγαίνει φωτιά. Ἀκούγοντας τὸν Ἰωάννη νόμιζε κανεὶς ὅτι ἀστράφτει καὶ βροντᾷ ὁ οὐρανός.

Ποιοὶ ἦταν τὸ κήρυγμά του; Ἄλλοι προσπαθοῦσαν μὲ γλυκόλογα καὶ κολακεῖες νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς ἀκροατάς, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι ῥήτορες στὴν Ἀθήνα. Ὁ Ἰωάννης δὲν εἶχε γλυκόλογα· εἶχε λόγια αὐστηρά, μὲ τὰ ὁποῖα προσπαθοῦσε νὰ φέρῃ σὲ συναισθησὶ καὶ ἀφύπνισι τὶς συνειδήσεις. Θέλετε ν' ἀκούσετε;

«*Γεννήματα ἐχιδνῶν...*» (Ματθ. 3,7· Λουκ. 3,7). Ἀκούτε πῶς τοὺς ὀνομάζει; Καὶ ποιοὶ ἦταν ἀπὸ κάτω· ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς, σαδδουκαῖοι, φαρισαῖοι. Ἀπορεῖ κανεὶς πῶς δὲν σήκωσαν λιθάρια νὰ τὸν πετροβολήσουν. Τί θὰ πῇ «*γεννήματα ἐχιδνῶν*»; Παιδιὰ τῆς ὀχιάς, ποὺ εἶνε τὸ πιὸ φαρμακερὸ θηρίο. Κ' ἐσεῖς, λέει, ἔχετε τὸ φάρμακον στὴ γλῶσσά σας. Δὲν κάνετε τίποτ' ἄλλο ἀ-

πὸ τὸ νὰ συκοφαντῆτε, νὰ διαβάλλετε καὶ νὰ φονεύετε τοὺς προφήτες. Ποιὸς σὰς εἶπε πὼς θὰ διαφύγετε τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ; «*Τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς;*» (ἐ.ἀ.). Ὁ Θεὸς δὲν θὰ σὰς ἀφήσῃ ἀτιμώρητους· **θὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας σας.**

—Μά, θὰ πῆτε, ἀντὶ νὰ τοὺς πῇ κ' ἓνα εὐχαριστῶ ποὺ ἦρθαν ἀπὸ μακριὰ νὰ τὸν ἀκούσουν, **τοὺς δείχνει** τόση αὐστηρότητα;

Ὁ Ἰωάννης ἔβλεπε μακριά. Κοντόφθαλμοι ἐμεῖς· ἀλλὰ τὸ μάτι τοῦ Ἰωάννου ἔβλεπε, ὅτι δὲν θὰ περάσῃ πολὺς χρόνος καὶ θὰ ἐκδηλωθῇ ἡ κακία τους. Αὐτοὶ ποὺ τώρα τὸν ἄκουγαν, σὲ λίγο θὰ εἶνε στὰ κριτήρια Ἀννα-Καϊάφα καὶ Πιλάτου καὶ θὰ φωνάζουν· «*Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν*» (Λουκ. 23,21). Καὶ ὄντως τὸ πρῶτὴ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς αὐτοὶ φώναζαν κάτω ἀπ' τὸ πραιτώριο. Γι' αὐτὸ τοὺς εἶπε «*γεννήματα ἐχιδνῶν*» ποὺ παροργίζουν τὸ Θεό. Καὶ **πὼς ἐκδηλώνεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ** «*ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας*» (Ἐφ. 5,6); Μὲ πολλοὺς τρόπους. Ὁργὴ τοῦ Θεοῦ εἶνε λ.χ. ἓνας σεισμός, μιὰ πλημμύρα, μιὰ πυρκαϊά, μιὰ ἐπιδημία, ἓνας πόλεμος, ἓνας ἐμφύλιος σπαραγμός κ.λ.π.. Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ κάτι χειρότερο· εἶνε ἡ κόλασι, καὶ αὐτὸ ὑπονοοῦσε ὁ Ἰωάννης. Κάποιοι θὰ γελάσουν. Ἀλλ' ὅσο εἶνε βέβαιο ὅτι ὑπάρχει νύχτα καὶ ἔρεβος καὶ σκοτάδι, τόσο βέβαιο εἶνε ὅτι ὑπάρχει καὶ κόλασι. Θὰ κολαστῇτε, λέει ὁ Ἰωάννης, θὰ τιμωρηθῆτε!

—Μὰ αὐτὰ εἶνε λόγια ἀπελπιστικά, θὰ πῆτε.

Ὁχι. Ἦταν αὐστηρὸς ὁ Ἰωάννης· ἀλλ' ἦταν συγχρόνως καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀγάπης. Διότι **ἀπὸ ἀγάπῃ ἤλεγχε**. Προειδοποιοῦσε τοὺς ἀκροατάς του, γιὰ νὰ μὴ φθάσουν στὴν καταστροφή. Μέσ' στὸ σκοτάδι ἐκείνης τῆς ἐποχῆς (τετρακόσια χρόνια εἶχε ν' ἀκουστῇ φωνὴ ἀληθινοῦ προφήτου) ἔρριξε **φωτοβολίδα**. Ἔχετε δεῖ φωτοβολίδα; Εἶδα φωτοβολίδες στὸν πόλεμο· σκοτάδι εἶνε, βουνὸ σκότους, δὲν βλέπεις τίποτα, καὶ αἴφνης ἓνα ἀεροπλάνο ρίχνει μιὰ φωτοβολίδα· ἡμέρα γίνεται. Ποιὰ εἶνε ἡ φωτοβολίδα τοῦ Ἰωάννου, ποὺ τὴ ρίχνει καὶ σ' ἐμᾶς ἀκόμα; Μία λέξι· «*Μετανοεῖτε*» (Ματθ. 3,2).

Τί εἶνε ἡ μετάνοια; Τὸ σπουδαιότερο καθήκον μας. Μετάνοια εἶνε, νὰ ξερριζώσης τ' ἀγκάθια ποὺ ἔχεις μέσα σου – ἡ ἀρνητικὴ ὄψις αὐτῇ. Μετάνοια εἶνε, ἐκεῖ ποὺ ἦταν τ' ἀγκάθια, νὰ φυτέψῃς λουλούδια, τριαντάφυλλα καὶ κρίνους, καὶ πρὸ παντὸς τὸ δέντρο τῆς ἀρετῆς – ἡ θετικὴ ὄψις τῆς. Μετάνοια εἶνε, νὰ πάψῃς τὴν ψευτιά, τὴν πονηρία, τὴν κακία, τὴ μοιχεία, τὴν πορνεία, τὴ βλασφημία, κάθε κακό, νὰ κάνῃς στροφή 180 μοιρῶν καὶ ν' ἀγα-

πήσῃς τὴν ἀρετή. Μετάνοια εἶνε ἔρωτας τοῦ Χριστοῦ καὶ μῖσος κατὰ τοῦ διαβόλου.

«*Μετανοεῖτε*», εἶπε ὁ Ἰωάννης σὲ ὅλους, μικροὺς καὶ μεγάλους, στρατιωτικούς, τελῶνες, γραμματεῖς, ἀρχιερεῖς. Ὁ Θεός, λέει, σὰς δίνει παράτασι νὰ ἐξοφλήσετε τὸ χρέος σας. Εἶνε ἡ τελευταία προθεσμία. Μετὰ πλέον, **τσεκούρι καὶ φωτιά!** ἔτσι μιλοῦσε. Διότι «*ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ρίζαν τῶν δένδρων κεῖται*» καὶ «*πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται*» (Ματθ. 3,10. Λουκ. 3,9). Ἐὰν δὲν μετανοήσετε, τότε εἴστε σὰν τὸ δέντρο ποὺ παρ' ὅλη τὴν περιποίησι τοῦ κηπουροῦ παραμένει ἄκαρπο, καὶ τότε πλέον τὸ κόβουν καὶ τὸ κάνουν ξύλα γιὰ τὴ φωτιά. Ἔτσι κ' ἐσεῖς· αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ τέλος σας.

* * *

Ἀγαπητοί μου, ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς ρίχνει **καὶ σ' ἐμᾶς** σήμερα τὴ φωτοβολίδα τοῦ καὶ **φωνάζει· «Μετανοεῖτε»**. Ἀμαρτωλὸς εἶμαι· ἀλλὰ διαβάζω τὴ Γραφή, τὴν Ἀποκάλυψι, τὰ βιβλία τοῦ Θεοῦ μὲ τὶς προφητείες, καὶ νομίζω ὅτι εἶνε μιὰ τελευταία προθεσμία γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Δὲν μετανοεῖ δυστυχῶς ἡ **ἀνθρωπότητα**. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ὑπερδυνάμεων συναντῶνται, ἀλλὰ τίποτε δὲν κάνουν. Κουβέντες καὶ γλυκόλογα. Δὲν λαλοῦν τὴν ἀλήθεια ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλο· δὲν ἀκούγεται ἡ λέξι «*μετανοεῖτε*». Καθένας ἐμμένει στὸ σύστημά του.

Μήπως ἡ μικρὴ μας πατρίδα ἀκούει τὸ «*Μετανοεῖτε*»; Ἦταν ἄλλοτε δέντρο γεμᾶτο ἄνθη καὶ καρπούς· γέννησε μεγάλους ἄντρες, σοφοὺς καὶ ἀγίους. Τώρα; Ξηραῖλα. Ὡ **Ἑλλάδα**, δέντρο μὲ χιλιάδων χρόνων ἱστορία, πὼς κατήντησες ἄκαρπο; Ἄν ἔρθῃ ὁ Ἰωάννης μὲ τὸ κλαδευτήρι του, πόσα ξεράδια ἔχει νὰ πετάξῃ!...

Ἀλλὰ **κι ὁ καθένας μας** δέντρο εἶνε. Ἡ μηλιά κάνει μῆλα, ἡ ἀχλαδιὰ ἀχλάδια, ἡ πορτοκαλιὰ πορτοκάλια, κ' ἐμεῖς πρέπει νὰ κάνουμε καρπούς ἀγίου Πνεύματος, ἀρετές. Ἔχουμε καρπούς; καλῶς· δὲν ἔχουμε; τότε, ἂν μείνουμε ἀμετανόητοι, θὰ πέσῃ τσεκούρι καὶ φωτιά.

Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς δώσῃ μετάνοια, τώρα στὸ νέο ἔτος. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἀγράμματοι καὶ ἐπιστήμονες, λαϊκοὶ καὶ κληρικοί, ἀρχιεπίσκοποι καὶ πατριάρχες, ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη μετάνοιας. Ἐνας Μέγας Ἀντώνιος, ὅταν πλησίασε νὰ πεθάνῃ, εἶπε στὰ πνευματικά του παιδιὰ· Παρακαλέστε τὸ Θεὸ νὰ μοῦ δώσῃ μετάνοια. Ἐμεῖς τί νὰ ποῦμε; **Δὸς μας, Χριστέ, μετάνοια**, μαλάκωσε τὶς καρδιές μας, μὴν πάθουμε κ' ἐμεῖς αὐτὰ ποὺ ἤλεγχε ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἀγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 5-1-1986 πρῶτ. Καταγραφή καὶ σύντημσις 2-1-2005, ἐπανεκδόσις 21-12-2025.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἑραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακῇ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1222²

Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα (Ματθ. 4,12-17)
11 Ἰανουαρίου 2026 (2006)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἀμαρτία καὶ μετάνοια

Πέρασαν, ἀγαπητοί μου, οἱ μεγάλες γιορτές· ἄς ἔχῃ δόξα ὁ Θεός. Ἡ τελευταία ἦταν ἡ ἑορτὴ τῶν Φῶτων, ποὺ εἶδαμε τὸ Χριστὸ νὰ βαπτίζεται στὸν Ἰορδάνη ποταμό, κ' ἐκεῖ νὰ φανερώνεται τὸ μεγαλύτερο μυστήριό τοῦ κόσμου. Εἶπα τὸ μεγαλύτερο, διότι ὁλος ὁ κόσμος, ὕλικός καὶ πνευματικός, εἶνε γεμάτος μυστήρια· **κολυμποῦμε σὲ μυστήρια.**

Ὁ **ἄνθρωπος** παραδείγματος χάριν, καὶ ὡς σῶμα ἀκόμα, εἶνε ἓνα μεγάλο μυστήριο. Κ' ἔνα κύτταρο, ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια κύτταρα ποὺ ἀπαρτίζουν τὸν ἄνθρωπο ὁργανισμό, εἶνε ἓνα μυστήριο, ποὺ μέχρι σήμερα ἡ ἐπιστὴμὴ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐξιχνιάσῃ πλήρως. Κι ἂν ὁ ἄνθρωπος εἶνε μυστήριο, ἀπείρως μεγαλύτερο μυστήριο εἶνε ὁ Θεός, ὁ δημιουργὸς τοῦ παντός. Προκαλεῖ τὸν ἴλιγο κάθε ἄνθρωπο, καὶ τοῦ μεγαλυτέρου ἀκόμα φιλοσόφου καὶ θεολόγου. Ἄν μπορῇ σ' ἓνα ποτήρι νὰ χωρέσῃ ὁ Ἀτλαντικὸς ὠκεανός, τότε καὶ στὴ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου θὰ μπορέσῃ νὰ χωρέσῃ τὸ μέγα μυστήριο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς ποὺ πιστεύουμε ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ διαφέρει ἀπὸ ὅλους τοὺς θεοὺς ποὺ λάτρευσαν καὶ λατρεύουν τὰ ἔθνη. Εἶνε ὁ ἐν Τριάδι Θεός, ὁ τρισυπόστατος, ἡ **ἁγία Τριάς**, Πατὴρ Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα. Ἄς κλίνουμε εὐλαβῶς τὸ γόνυ ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ ἄς ποῦμε· Ἁγία Τριάς, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, ἐλέησον τὸν κόσμον κ' ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλούς!

Στὸν Ἰορδάνη, λοιπόν, φανερώθηκε τὸ μυστήριο τῆς ἁγίας Τριάδος ὅταν βαπτίσθηκε ὁ Χριστός. Καὶ μετὰ; Μετὰ ποῦ πῆγε ὁ Χριστός; Τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα (βλ. Ματθ. 4,12-17). Ὅπως στὴν περιφέρειά μας ὑπάρχει ἡ λίμνη Μεγάλῃ Πρέσπα, ἔτσι στοὺς Ἁγίους Τόπους ὑπάρχει μιὰ λίμνη διπλάσια καὶ τριπλάσια ποὺ ὀνομάζεται λίμνη ἢ θάλασσα τῆς **Γαλιλαίας ἢ τῆς Τιβεριάδος** καὶ ὑπάρχει μέχρι σήμερα. Στὴ λίμνη αὐτὴ πέφτουν τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ Ἰορ-

δάνου. Στὶς ὄχθες τῆς τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχαν πολλὰ μικρὰ χωριά, ὅπου κατοικοῦσαν φτωχοὶ ἐργατικοὶ **ψαράδες**. Αὐτοὶ δούλευαν τὴ νύχτα γιὰ νὰ πιάσουν ψάρια, νὰ τὰ πουλήσουν καὶ νὰ ζήσουν τὶς οἰκογένειές τους.

Ἐκεῖ λοιπὸν πῆγε ὁ Χριστός, γιὰ νὰ διαλέξῃ τοὺς **μαθητάς** του. Οὔτε στὴν Ἀθήνα τῶν φιλοσόφων, οὔτε στὴ Ῥώμῃ τῶν στρατηγῶν καὶ αὐτοκρατόρων. Ὡς ἡ θρησκεία μας τί μεγαλεῖο ἔχει – πότε θὰ τὴν καταλάβουμε! Λένε καὶ λένε σήμερα, ὅτι τάχατες ἀγαποῦν τοὺς ἐργάτες, τοὺς ἀγρότες, τοὺς φτωχοὺς. Ἀλλ' αὐτὰ μόνο στὰ λόγια, ἐνῶ ζοῦν μιὰ ζωὴ πολυτελέστατη. Ὁ Χριστὸς δὲν ἦταν ἔτσι. Δὲν πῆρε γιὰ τὸ ἔργο του σοφοὺς καὶ δυνατοὺς τῆς ἐποχῆς· πῆρε ψαράδες. Πῆγε κ' ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ, στὴν «**Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν**» (Ματθ. 4,13). Ἀπὸ 'κεῖ ἄρχισε νὰ κηρύττῃ.

Πόσο θὰ θέλαμε κ' ἐμεῖς, θὰ πῆτε, **νὰ ζούσαμε τότε ἐκεῖ** μαζί μὲ τοὺς ψαράδες, νὰ βλέπαμε τὸ Χριστὸ μὲ τὰ μάτια μας καὶ ν' ἀκούγαμε τὴ φωνή του!... Ἀλλ' ἄς μὴ λυπώμαστε. Καὶ σήμερα **μποροῦμε ν' ἀκούσουμε τὸ Χριστό**. Πῶς; Εὐκόλο εἶνε. Πάρε τὸ Εὐαγγέλιο, ἀνοιξε καὶ διάβασέ το μὲ πίστι, καὶ θ' ἀκούσῃς τὴ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ νὰ σοῦ μιλήῃ ὅπως ἀκριβῶς μιλοῦσε στοὺς ψαράδες τῆς Γαλιλαίας. Naί, **μποροῦμε καὶ τώρα νὰ δοῦμε τὸ Χριστό**. Ποῦ; Στὴν ἐκκλησίᾳ. Δὲν εἶνε ψέμα αὐτό. Στὰ παλαιότερα χρόνια, ποὺ οἱ ἄνθρωποι πίστευαν, ἔμπαιναν στὴν ἐκκλησίᾳ καὶ παρακολουθοῦσαν τὰ τελούμενα ὅχι ψυχρὰ ἀλλὰ μὲ καρδιά θερμή. Διαβάζουμε στοὺς βίους τῶν ἁγίων, ὅτι ἔβλεπαν τὸν ἱερέα ὡς ἄγγελο· γι' αὐτοὺς τὸ στόμα τοῦ ἱερέως ἦταν στόμα Χριστοῦ καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ ἱερέως γλῶσσα Χριστοῦ.

Ἔχει τώρα μεγάλο ἐνδιαφέρον νὰ μάθουμε, ποιά ἦταν ἡ **πρῶτη λέξι** ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς ὅταν ἄρχισε τὸ κήρυγμά του. Ξέρουμε ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, ὅτι ἡ τελευταία λέξι μὲ τὴν ὁποία σφράγισε τὸ πανάγιο στόμα τοῦ ἦταν

τὸ «*Τετέλεσται*» (ΐω. 19,30)* ἀλλὰ ἡ πρώτη λέξι του ποιά ἦταν; Ὡς μποροῦσε νὰ τὴ νιώσῃ καὶ νὰ τὴ ζήσῃ ὁ κόσμος, ἡ γῆ θὰ γινόταν παράδεισος. Δυστυχῶς δὲν τὴ νιώθουμε. Χρειάζεται φωτισμὸς τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἡ πρώτη λέξι του ἦταν «*Μετανοεῖτε*» (Ματθ. 4,17).

Τί θὰ πῇ «*Μετανοεῖτε*»; Ἀλλαγὴ, **ἀλλάξτε**. Τί ν' ἀλλάξετε, κουστούμι; Ἀλλάζεις κουστούμια· μὰ ὅσα καὶ ν' ἀλλάξῃς, ὁ ἴδιος εἶσαι. «Ἀλλάξε ὁ Μανωλιός, κ' ἔβαλε τὰ ροῦχα του ἀλλιῶς». Δὲν ἀλλάζει ἔτσι ὁ ἄνθρωπος· αὐτὴ εἶνε ἐπιφανειακὴ ἀλλαγὴ. Ἡ ἀλλαγὴ ποὺ ζητάει ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε ἐξωτερικὴ· δὲν εἶνε αὐτὸ ποὺ ἔκανε καὶ κάποιος δικτάτορας. Σήμε-ρα, λέει, φορῶ μαύρη γραβάτα, αὔριο φορῶ κόκκινη γραβάτα... Αὐτὰ εἶνε ἐπιπόλαιες ἀλλαγές, δὲν ἀγγίζουν τὸ βάθος τῆς ἀνθρώπινης ὑπάρξεως. Ὁ Χριστὸς ζητάει ἀλλαγὴ ποὺ φτάνει **στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς**, προκαλεῖ ἐπανάστασι καὶ δημιουργεῖ τὸ **νέο ἄνθρωπο**, τὸν Χριστιανό, τὴν «*καινὴν κτίσιν*» ποὺ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Β' Κορ. 5,17. Γαλ. 6,15).

«*Μετανοεῖτε*», ἀλλάξτε τρόπο ζωῆς. Γιατί τὸ λέει αὐτὸ ὁ Χριστός; Διότι ὅπου καὶ ἂν κατοικοῦμε καὶ σὲ ὁποιαδήποτε ἐποχὴ καὶ ἂν ζοῦμε, **ὅλοι εἴμαστε ἁμαρτωλοί**.

Τί θὰ πῇ ἁμαρτωλοί; **Ἀμαρτωλὸς** λέγεται αὐτὸς ποὺ δὲν ἀκούει τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεως, ἡ ὁποία σὰν εἰσαγγελίας λαλεῖ στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς καὶ λέει· «Πρόσεχε, ἄνθρωπε!». Ἀμαρτωλὸς εἶνε αὐτὸς ποὺ παραβαίνει ὅχι μόνο τὸν ἄγραφο νόμο τῆς συνειδήσεως ἀλλὰ καὶ τὸν γραπτὸ νόμο, τὸν Δεκάλογο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, κι ἀκόμη περισσότερο τὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶνε τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς τελειότητος.

Καὶ **ἁμαρτάνουμε**, ἀγαπητοί μου, τόσες φορές! Ἀμαρτάνουμε **μὲ τὸ κορμί**. Μερικοί, θιασῶτες τῆς ἀπόλυτης ἐλευθερίας, λένε τώρα καὶ γράφουν ἀναιδέστατα· «Τὸ κορμί μου τὸ κάνω ὅ,τι θέλω». Λάθος κάνεις· τὸ κορμί εἶνε ἀριστούργημα - δῶρο τοῦ Θεοῦ. Ὅπως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πάρῃς σφυρὶ καὶ νὰ κάνῃς θρύψαλα ἓνα ἄγαλμα γιατί θὰ συλληφθῇς, ἔτσι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φθείρῃς τὸ σῶμα· σοῦ τὸ ἔδωσε ὁ Θεὸς γιὰ ἓνα μεγάλο προορισμό.

Ἀμαρτάνουμε μὲ τὸ σῶμα, μὲ ὅλα τὰ μέλη του. Ἀμαρτάνουμε **μὲ τὸ χέρι**, τὸ τέλειο αὐτὸ ἐργαλεῖο. Μᾶς τό 'δωσε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ κάνουμε τὸ καλό, κ' ἐμεῖς κάνουμε τὸ κακό. Ἀμαρτάνουμε **μὲ τὰ πόδια**. Μᾶς τὰ 'δωσε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τρέχουμε στὴν ἐκκλησίᾳ, καὶ οἱ πῶς πολλοὶ τρέχουν ἐκεῖ ποὺ εἶνε ὁ διάβολος. Ἀ-

μαρτάνουμε ἀκόμα πῶς πολλὴ **μὲ τὰ μάτια**. Μᾶς τὰ 'δωσε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ βλέπουμε τὰ ἔργα του καὶ νὰ τὸν δοξάζουμε, καὶ δυστυχῶς τὰ μάτια γίνονται αἰτία νὰ κολαζώμαστε. Εἶπα καὶ φώναξα ἀλλὰ εἰς ὧς μὴ ἀκούοντων· «Κλειστε τὴς τηλεοράσεις!», ἁμαρτάνεις τὴν ὥρα ποὺ βλέπεις τὰ γυμνά. Ἀμαρτάνουμε **μὲ τὰ αὐτιά**, ἁμαρτάνουμε **μὲ τὴ γλῶσσα**, ποὺ «κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα τσακίζει». Ἀμαρτάνουμε **μὲ τὸ μυαλό**. Πέστε μου τί σκέπτεστε νὰ σᾶς πῶ τί εἶστε. Ἀμαρτάνουμε τὴν ἡμέρα, τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα. Ἀμαρτάνουμε στὸ δρόμο, στὰ αὐτοκίνητα, στὰ πλοῖα, στὰ τραῖνα, στὰ ἀεροπλάνα. Ἀμαρτάνουμε δυστυχῶς καὶ μέσα στὸ ναό!

«*Ἀμαρτιῶν μου τὰ πλήθη... τίς ἐξιχνιάσει, ψυχοσῶσα Σωτήρ μου;*» ἔγραψε ἡ Κασσιανή. **Ἀμέτρητα τὰ ἁμαρτήματά μας**. Κ' εἶνε ἐξοργιστικὸ ν' ἀκοῦς κάποιον νὰ λέῃ «Ἐγὼ δὲν ἔχω κάνει τίποτε». Αὐτὸς δὲν ἐξέτασε ποτέ τὸν ἑαυτό του, δὲν ἔχει τὸ «*γνώθι σαυτόν*».

Ἀμαρτάνουμε. Λοιπὸν τί πρέπει νὰ γίνῃ; Ὁ Θεὸς τὰ ξέρει ὅλα αὐτά. «Υπάρχει ἓνα μάτι ποὺ τὰ βλέπει ὅλα, ἓνα αὐτὶ ποὺ τ' ἀκούει ὅλα, κ' ἓνα χέρι ποὺ τὰ γράφει ὅλα». **Μακροθυμεῖ ὁ Θεός**. Καὶ ἐνῶ μπορεῖ νὰ μᾶς τιμωρήσῃ, δείχνει ἔλεος. «*Παράτεινον τὸ ἔλεός σου τοῖς γινώσκουσί σε*» (Δαθ. 34,6)* δός μας, Κύριε, παράτασι, γιὰ νὰ μετανοήσουμε, ν' ἀλλάξουμε σκέψι καὶ ζωή.

Μετανοοῦμε; Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, ἀγαπητοί μου, οἱ ἄνθρωποι εἶχαν μετάνοια. Ἀμαρτωλοὶ ἦσαν, ἀλλὰ μετανοοῦσαν. Τώρα, χίλια κηρύγματα ν' ἀκούσουν, χίλια θαύματα νὰ δοῦν, ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος νὰ 'ρθῇ στὴ γῆ, τίποτα!... Ἀναίσθητος, **ἀμετανόητος ὁ ἄνθρωπος**.

Ἀδελφοί μου, τελείωσα. Δὲν θὰ μᾶς δικάσῃ ὁ Θεὸς γιατί ἁμαρτάνουμε· θὰ μᾶς δικάσῃ διότι δὲν μετανοοῦμε. Τὸ ἁμαρτάνειν εἶνε ἀνθρώπινο, **τὸ ἐμμένειν στὴν ἁμαρτία εἶνε σατανικὸ**.

Ἐὰν μετανοήσουμε πραγματικά, τότε ὁ τόπος μας θὰ γίνῃ παράδεισος. Δὲν μετανοοῦμε; τότε **οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονό μας**.

Παρακαλῶ τὸ Θεὸ ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς ἐπίσκοπος, τώρα ποὺ εἴμαστε στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔτους, νὰ μᾶς δώσῃ μετάνοια. Ὡς παρακαλέσουμε ὅλοι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, νὰ σταλάξῃ στὴν καρδιά μας **μιά σταλαγματιὰ μετανόιας**, νὰ ἐννοήσουμε τὸ σκοπὸ μας, ὥστε πρὶν τὸ τέλος μας νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1223²

Κυριακὴ IB' Λουκᾶ (Λουκ. 17,12-19)
18 Ἰανουαρίου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὸ παράπονο τοῦ Χριστοῦ

«Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ;» (Λουκ. 17,17)

Οδεσπότης, ἀγαπητοί μου, ἦρθε σήμερα στὸ ναὸ σας νὰ κάνῃ ἓνα παράπονο. Ποιὸς δεσπότης; Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Αὐτὸς εἶν' ὁ ἀφέντης μας, στὰ χέρια του εἶνε ὅλα. Καὶ τί παράπονο ἔχει ὁ Χριστὸς μ' ἐμᾶς; θὰ πῆτε. Ἐμένα ρωτᾶτε; Ἀκούσατε τὸ εὐαγγέλιο. Τὸ παράπονο τοῦ Χριστοῦ ἀκούγεται σήμερα ἐκεῖ. Γιὰ σᾶς μιλάει, ὄχι γιὰ ἄλλον. Τί λέει λοιπὸν τὸ εὐαγγέλιο; Ποιό εἶνε τὸ παράπονο τοῦ Χριστοῦ;

Λέει, ὅτι σὲ κάποιο μέρος ἔξω ἀπὸ ἓνα χωριό, μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, χειμῶνα - καλοκαίρι ζοῦσαν δέκα δυστυχισμένοι ἄνθρωποι. Ἦταν ἄρρωστοι. Μόλις εἶδαν τὸ Χριστὸ νὰ περνᾷ, ἄρχισαν ἀπὸ μακριὰ νὰ φωνάζουν, νὰ ζητοῦν τὴ βοήθειά του. Γιατί ἀπὸ μακριὰ; Διότι ἡ ἀρρώστια τους ἦταν ἀσχημὴ, κολλητικὴ, ἐπικίνδυνη καὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀθεραπεύτη (μόνο τὰ νεώτερα χρόνια βρέθηκε φάρμακο καὶ θεραπεύεται). Εἶχαν **λέπρα**. Τὸ κορμί τους γέμιζε σπυριά καὶ πληγές, κάτι σὰν τὰ λέπια τοῦ ψαριοῦ, σὰν τὴν ψώρα. Ὅλη νύχτα δὲν μπορούσαν νὰ κοιμηθοῦν. Ἐπαιρναν κεραμίδια καὶ πέτρες κ' ἔξυναν τὸ δέρμα. Σάπιζαν οἱ μύτες καὶ τ' αὐτιά, ἔπεφταν οἱ σάρκες. Κάτι φοβερό.

Ἐνας λεπρὸς ἔφτανε νὰ μολύνῃ ὁλόκληρο χωριό. Γι' αὐτὸ τοὺς λεπρούς τοὺς ἀπομάκρυναν ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τοὺς μάζευαν ὅλους σ' ἓνα μέρος. Τέτοιος τόπος ἦταν ἡ Σπιναλόγγα, ἓνα ἐρημονήσι στὰ βόρεια τῆς Κρήτης, ὅπου δὲν ἐπιτρεπόταν κανεὶς νὰ πλησιάσῃ. Ἔτσι καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ. **Τοὺς κρατοῦσαν μακριά**, τοὺς κρεμοῦσαν καὶ κουδούνια στὸ λαιμό, ὅπως στὰ ζῶα, γιὰ ν' ἀκοῦνε οἱ ἄλλοι καὶ νὰ φεύγουν. Οὔτε ἡ γυναῖκα τους οὔτε τὸ παιδί τους οὔτε ἄλλος τοὺς πλησίαζε. Ζοῦσαν σὰν τ' ἀγρίμια μέσ' στὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια.

Ἀπελπισμένοι λοιπὸν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους οἱ δέκα λεπροί, ὅταν εἶδαν τὸ Χριστὸ μὲ τοὺς

μαθητάς του, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν μὲ ὅλη τὴ δύναμί τους· «Ἐπιστάτα», ἀφέντη, **σῶσε μας** (Λουκ. 17,13). Εἶχαν ἀκούσει γιὰ τὰ θαύματά του καὶ πίστευαν ὅτι μπορεῖ νὰ κάνῃ κι αὐτοὺς καλά. Καὶ ὁ Χριστός; Τοὺς θεράπευσε ἀμέσως; Ὁχι. Τοὺς εἶπε· «*Πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι*» (ἐ.ἀ. 17,14). Θέλετε νὰ γίνετε καλά; πηγαίνετε στοὺς παπᾶδες. Ἀκοῦτε; Κάτι καφενόβιοι ποὺ παίζουν πρέφα ἀκοῦς καὶ λένε· «Ἄλλο ὁ Χριστός, ἄλλο οἱ παπᾶδες· ἐγὼ πιστεύω τὸ Χριστό, μὲ παπᾶδες ὅμως δὲν ἔχω σχέσι...». Εἶνε ἀνώτεροι αὐτοὶ ἀπὸ τὸ Χριστό; Ἐδῶ ὅμως ὁ Χριστός, ὅταν τοῦ ζήτησαν βοήθεια οἱ λεπροί, δὲν τοὺς θεραπεύει ἀμέσως, ἀλλὰ τοὺς λέει **νὰ πάνε στοὺς ἱερεῖς**.

Γιατί τὸ εἶπε αὐτὸ ὁ Χριστός; Γιὰ τρεῖς λόγους. Πρῶτον γιὰ νὰ **δοκιμάσῃ τὴν πίστι τους**. Γιατί μπορούσαν νὰ ποῦν· Ἐμεῖς ζητήσαμε τὴ δική σου βοήθεια, ὄχι τῶν ἱερέων. Δεύτερον τὸ εἶπε, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι **τιμᾶ τοὺς ἱερεῖς**· μᾶς διδάσκει ἔτσι, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ Ἐκκλησία χωρὶς ἱερεῖς. Καὶ τρίτον τὸ εἶπε, διότι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη αὐτοὶ ἐκτελοῦσαν δημοσίᾳ ὑπηρεσία· ὅπως σήμερα ἐκδίδουν πιστοποιητικά, ἔτσι καὶ τότε οἱ ἱερεῖς ἦταν σὰν γιατροὶ καὶ πιστοποιοῦσαν ἂν κάποιος εἶνε καλά ἢ ὄχι. Ἔτσι αὐτοὶ θὰ βεβαιώσουν τώρα τὴν θεραπείαν τῶν λεπρῶν καὶ **θὰ εἶνε μάρτυρες** ποὺ θὰ βεβαιώσουν τὸ θαῦμα τοῦ Χριστοῦ.

Τρέξετε στοὺς ἱερεῖς, εἶπε ὁ Χριστός. Κι αὐτοὶ χωρὶς ἀντίρρηση ὑπήκουσαν. Καὶ πηγαίνοντας **ἐγίνε τὸ θαῦμα**. Τὸ δέρμα τους καθάρισε, ἐγίνε σὰν βελουδο, ἔφυγαν ὅλες οἱ πληγές.

Ὅταν τώρα εἶδαν ὅτι θεραπεύθηκαν, τί ἔπρεπε νὰ κάνουν οἱ δέκα αὐτοί; Ἀφοῦ ὁ Χριστὸς τοὺς ἔκανε καλά, θὰ ἔπρεπε νὰ γυρίσουν νὰ τὸν εὐχαριστήσουν. Τό 'καναν; Ὁχι. Μόλις ἔγιναν καλά, φτερὰ στὰ πόδια· νὰ πάνε – ποῦ; Ἄλλος στὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ του, ἄλλος στοὺς γονεῖς του, ἄλλος στὸ χωράφι του, ἄλ-

λος στο μαγαζί του· **κανείς δὲν εἶπε εὐχαριστῶ.**

“Ένας μόνο ἀπὸ τοὺς δέκα –κι αὐτὸς ὄχι Ἰσραηλῆτης ἀλλὰ Σαμαρείτης, ἀλλογενὴς δηλαδὴ καὶ ἀλλόπιστος– γύρισε δοξάζοντας τὸ Θεό. Γονάτισε μπροστὰ στὸ Χριστὸ καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε. Τότε ὁ Χριστὸς εἶπε τὸ παράπονό του – κ’ εἶνε μία ἀπ’ τὶς λίγες φορές ποὺ παραπονέθηκε ὁ Κύριος. «Ἐγώ», λέει, «δέκα θεράπευσα· **οἱ ἐννέα ὅμως ποῦ εἶνε;** δὲν γύρισαν νὰ εὐχαριστήσουν τὸ Θεό, παρὰ μόνο αὐτὸς ὁ ξένος; Αὐτὸ εἶνε τὸ παράπονό του.

Σήμερα τὸ παράπονο τοῦ Χριστοῦ εἶνε πιὸ μεγάλο. Διότι **ἐμεῖς εἴμαστε χειρότεροι** ἀπὸ τοὺς λεπρούς ποὺ θεραπεύθηκαν.

–Σ’ αὐτούς, θὰ πῆς, ἔκανε καλὸ ὁ Χριστός, τοὺς θεράπευσε· **σ’ ἐμένα τί καλὸ ἔκανε;**

Δὲν ντρέπεσαι νὰ τὸ λὲς αὐτό; Τί καλὸ σοῦ ἔκανε ὁ Χριστός; Σοῦ ἔκανε πιὸ μεγάλο καλὸ ἀπ’ ὅ,τι στοὺς λεπρούς. Γιατὶ **ὅ,τι ἔχεις τοῦ Χριστοῦ εἶνε.** Ὁ ἀέρας, τὸ νεράκι, τὸ ψωμί, τὰ λουλούδια, οἱ καρποὶ τῶν δέντρων, τὰ ζῶα, ὁ ἥλιος, ἡ γυναίκα καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ ἔχεις, ἡ πατρίδα ποὺ ζῆς, τοῦ Χριστοῦ δῶρα εἶνε. Γιά δεῖξε μου ἔχεις τίποτα δικό σου; Τὸ μόνο δικό μας εἶνε **οἱ ἁμαρτίες.** Αὐτὲς εἶνε **ἡ «λέπρα» μας.** Καὶ θὰ ἔπρεπε γι’ αὐτὲς ν’ ἀνοίξη ἡ γῆ νὰ μᾶς καταπιῇ· γιατί φύγαμε ἀπὸ τὸ Θεό. Καὶ δὲν φτάνει ποὺ εἴμαστε παραβάται τῶν ἐντολῶν του, εἴμαστε καὶ ἀχάριστοι ἔναντι τῶν εὐεργεσιῶν του.

Οἱ λεγόμενοι Χριστιανοὶ **γίναμε χειρότεροι ἀπ’ ὅλους.** Οἱ ξένοι, οἱ «Σαμαρείται», οἱ ἀλλογενεῖς καὶ ἀλλόθρησκοι, εἶνε συνεπέστεροι μὲ τὴν πίστι τους· οἱ Τοῦρκοι Παρασκευὴ δὲν δουλεύουν, τρέχουν στὰ τζαμιά τους· οἱ Ἑβραῖοι τὸ Σάββατο ἔχουν ἀργία, εἶνε ὅλοι στὶς χάβρες τους· οἱ ἄγριοι στὴν Ἀφρικὴ λατρεύουν κι αὐτοὶ τοὺς θεοὺς των. Ἐμεῖς γίναμε χειρότεροι κι ἀπὸ Τούρκους κι ἀπὸ Ἑβραίους κι ἀπὸ τοὺς ἀγρίους, ἀλλὰ κι ἀπὸ τὰ ζῶα καὶ τὰ θηρία ἀκόμα. “Ένα σκύλο ἔχεις, τοῦ πετᾷς ἕνα κόκκαλο καὶ κουνάει τὴν οὐρά του, σὰ νὰ λέη «σ’ εὐχαριστῶ, ἀφέντη»· κι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν μπουκιά στὸ στόμα βλαστημάει τὸ Θεό. Σὰν λυσσασμένο σκυλί· διότι μόνο τὸ λυσσασμένο σκυλὶ δὲν γνωρίζει τὸν ἀφέντη του καὶ τὸν δαγκώνει. Ὑπάρχουν πολλὲς ἱστορίες γιὰ τὰ ζῶα. Λένε, ὅτι ἕνας χωριάτης ἄκουσε μιὰ μέρα μέσ’ στὸ δάσος μουγκρητό· μούγκριζε ἕνα λιοντάρι, ἀλλὰ σὰν κλαμένο. Πλησιάζει, τί νὰ δῇ; Τὸ λιοντάρι εἶχε πατήσει ἕνα ἀγκάθι, δὲν μποροῦσε νὰ τὸ βγάλῃ καὶ πονοῦσε. Πλησίασε μὲ φόβο καὶ τοῦ βγάλε τὸ ἀγκάθι ἀπὸ τὸ

πόδι προσεκτικά. Τὸ λιοντάρι τοῦ ἔγλειφε τὰ χέρια, κι ἀπὸ τότε τὸν ἀκολουθοῦσε σὰν χωροφύλακας. Δὲν εἶνε παραμῦθι αὐτό. Καὶ τὰ ἄγρια θηρία δείχνουν εὐγνωμοσύνη. Ἐμεῖς **γίναμε χειρότεροι κι ἀπὸ τὰ ζῶα.**

Ποιό εἶνε, λοιπόν, τὸ παράπονο τοῦ Χριστοῦ; “Ὅτι **λίγοι ἐκκλησιάζονται. Οἱ ἄλλοι ποῦ εἶνε;** Ξέρω ποῦ εἶνε· ἄλλοι περιμένουν πότε θ’ ἀνοίξη τὸ καφενεῖο, ἄλλοι ἀνεβαίνουν στὰ τρακτέρ καὶ πᾶνε στὶς δουλειές τους, ἄλλοι παίρνουν τὸ ὄπλο καὶ πᾶνε γιὰ κυνήγι, κι ἄλλοι δεξιὰ - ἀριστερά. “Ἐτσι δὲν ἔρχονται στὴν ἐκκλησία νὰ ποῦν εὐχαριστῶ στὸ Χριστό. “Ἐτσι καὶ **ἡ Κυριακὴ δὲν τιμᾶται.** “Ἄν ἤμουν κυβερνήτης, –μὴ φανῇ παράξενο– θὰ καταργοῦσα τὴν Κυριακή! Διότι τότε γίνονται τὰ πιὸ πολλὰ ἐγκλήματα. Ρωτήστε τὸν εἰσαγγελέα καὶ τὴν ἀστυνομία. Ἡ Κυριακὴ στάζει αἷμα! “Ἄν πρόκειται λοιπὸν τὴν Κυριακὴ νὰ βγάζουμε τὰ μάτια μας, προτιμότερο νὰ καταργηθῇ. Καὶ θὰ τὴν καταργήσῃ ὁ Θεός. Κάπου - κάπου θὰ μείνουν μερικοὶ ποὺ θὰ ἐκκλησιάζονται. Δὲν ἔχει ἀνάγκη ὁ Θεὸς ἀπὸ τὶς ἐκκλησιές μας! “Ἐχει ἐκκλησιὰ μεγάλη τὸν οὐρανὸ μὲ τ’ ἄστρο. Τί νὰ περιμένῃ ἀπὸ μᾶς τὰ σκουλήκια; Κι ἅμα ἐμεῖς δὲν πᾶμε στὴν ἐκκλησιὰ, ἔχει τίποτα νὰ ζημιωθῇ; “Ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι τὸν ὕμνοῦν καὶ τὸν λατρεύουν. “Ὅλες οἱ βλαστήμιες τῶν ἀπίστων δὲν φτάνουν νὰ σβήσουν τὴν Θεότητα· θὰ ὑπάρχη.

Ὑπάρχει Χριστός, ὑπάρχει Παναγία, ὑπάρχουν ἅγιοι, ὑπάρχει ψυχὴ, ὑπάρχει παράδεισος, ὑπάρχει κόλασις. Νὰ τὰ πιστεύετε αὐτά. Φράξτε τ’ αὐτιά σας μὲ βουλοκέρι νὰ μὴν ἀκοῦτε τοὺς ἀθέους. Καὶ ἂν ἐμεῖς οἱ ἀχάριστοι ἀρνηθοῦμε τὸ Χριστό, κι αὐτὲς οἱ πέτρες ποὺ πατοῦμε θὰ φωνάξουν **«Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρός· ἀμήν»** (Φιλ. 2,11 καὶ Θ. Λετ.).

Αὐτὰ ποὺ σᾶς λέω νὰ τὰ κάνετε. Στὸ σπίτι ὅταν πᾶτε, νὰ μὴν τρῶτε ψωμί ἐὰν δὲν πῆτε τὸ **«Πάτερ ἡμῶν».** “Ἄμα βραδιάσῃ, νὰ μὴν πέφτετε στὰ κρεβάτια τὰ ἀντρόγυνα χωρὶς προσευχή. “Ἄμα ξημερώσῃ, ξεκινήστε πάλι μὲ προσευχή. “Ἄν πᾶτε γιὰ δουλειά, νὰ σταυρώνετε τὰ χωράφια σας. Σπέρνετε, προσευχή. Θερίζετε, προσευχή. Μπαίνει χειμώνας, προσευχή. Νυχτώνει, προσευχή. Τὰ μεσάνυχτα, προσευχή. **Παντοῦ στὸ Θεό.** Μόνο ἔτσι θὰ σωθοῦμε.

Ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἃς ἐλεήσῃ ὅλους μας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1316 ²	Κυριακὴ ΙΕ' Λουκᾶ (Λουκ. 19,1-10) 25 Ἰανουαρίου 2026 (2007)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Εἶνε τὰ σπίτια μας καθαρά;

Τὸ εὐαγγέλιο σήμερα (βλ. Λουκ. 19,1-10) ὁμιλεῖ, ἀγαπητοί μου, γιὰ κάποιο σπίτι πού κινδύνευε ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα νὰ πέση καὶ νὰ πλακώσῃ ὅλους ὅσους ἦταν μέσα, ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμή σώθηκε. **Πὼς σώθηκε;** Αὐτὸ θὰ δοῦμε τώρα.

Τὸ σπίτι αὐτὸ βρισκόταν στὴν Ἱερικῶ, μιὰ ὠραία πόλι τῆς Παλαιστίνης μὲ χιλιάδες κατοίκους. Ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα σπίτια. Ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ λεγόταν **Ζακχαῖος**. Γιατί ὅμως κινδύνευε; Κινδύνευε νὰ καταστραφῇ καὶ νὰ μὴ μείνῃ «λίθος ἐπὶ λίθον» (πρβλ. Ματθ. 24,2), διότι ὁ Ζακχαῖος ἦταν ἄδικος ἄνθρωπος καὶ τὸ σπίτι αὐτὸ εἶχε χτιστῇ μὲ κλοπὲς καὶ ἐκμεταλλεύσεις. Ὁ Ζακχαῖος ἦταν «ἀρχιτελώνης» (Λουκ. 19,2), ἀνώτερος δηλαδὴ υπάλληλος τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἔφορος καὶ εἰσπράκτορας. Εἰσέπραττε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ καίσαρος τοὺς φόρους. Εἶχε δὲ πολλοὺς υπαλλήλους, γι' αὐτὸ λέγεται ἀρχιτελώνης· ἦταν προϊστάμενος ὑπηρεσίας, πού ἦταν ἐντεταλμένη γιὰ τὴν εἴσπραξι φόρων. Τί ἔκανε αὐτός· δὲν εἰσέπραττε τὰ νόμιμα, ἐκεῖνα πού ἔπρεπε· εἰσέπραττε πολὺ περισσότερα. Ἔπρεπε νὰ εἰσπράξῃ 100 δραχμές; αὐτὸς εἰσέπραττε 400· οἱ 100 πῆγαιναν στὸ κράτος καὶ οἱ 300 στὴν τσέπη του. Ἔπρεπε νὰ εἰσπράξῃ 1.000 δραχμές; αὐτὸς εἰσέπραττε 4.000· 1.000 γιὰ τὸ κράτος κι ἄλλες 3.000 γιὰ τὴν τσέπη του. Τσέπωνε συνεχῶς. Ἔτσι, κλέβοντας, ἔχτισε **τὸ σπίτι**. Δὲν ἦταν δηλαδὴ καθαρὸ, ἦταν σπίτι ἀμαρτωλό· κ' ἐνῶ ὁ κόσμος τὸ θαύμαζε, αὐτὸ κινδύνευε νὰ γκρεμιστῇ. Τελικὰ ὅμως σώθηκε· σώθηκε κι ὁ νοικοκύρης καὶ ἡ οἰκογένειά του, ὅπως θὰ δοῦμε.

Ἀκούστηκε στὴν Ἱερικῶ, ὅτι ὁ Χριστὸς περιοδεύοντας ἔφτασε καὶ στὴν πόλι τους. Ἡ εἰδησι προκάλεσε συναγερμό. Οἱ γυναῖκες ἀφῆσαν τίς δουλειές τους, τὰ παιδιὰ διέκοψαν τὸ σχολεῖο, οἱ τεχνῖτες καὶ οἱ ἔμποροι ἔκλεισαν τὰ καταστήματά τους· ὅλοι βγῆκαν ἔξω καὶ μαζεύτηκαν νὰ δοῦν τὸ Χριστό. Μῆλο νὰ

ἔρριχνες δὲν ἔπεφτε κάτω, τέτοιος συνωστισμὸς ὑπῆρχε. Ἦκουσε τὸ θόρυβο καὶ ὁ Ζακχαῖος, πού τὴν ὥρα ἐκείνη σκυμμένος πάνω στὰ χρήματα μετροῦσε τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα. –Τί εἶνε; ῥωτᾷ. –Ἦρθε ὁ Χριστός, τοῦ λένε. Τότε γεννήθηκε μέσα του μιὰ ἐπιθυμία **νὰ δῇ τὸ Χριστό**, πού δὲν τὸν εἶχε δεῖ ποτέ. Βγῆκε καὶ εἶδε τὸν κόσμο. Προσπάθησε νὰ τὸν διακρίνῃ, μὰ δὲ μποροῦσε· ἦταν κοντὸς καὶ σκεπαζόταν ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὅσο κι ἂν τεντωνόταν, δὲν μποροῦσε νὰ δῇ. Εἶχε ὅμως ζωερὴ τὴν ἐπιθυμία. Τί κάνει λοιπόν· τρέχει πιὸ μπροστὰ στὸ δρόμο, βρίσκει ἓνα δέντρο, μιὰ συκομουριά (μιὰ μουριά, πού τὰ φύλλα της μέχρι σήμερα εἶνε τροφή γιὰ τοὺς μεταξοσκώληκες πού κάνουν τὸ μετάξι), καὶ σκαρφώνει ἐπάνω σὰν τὸ γατί. Ἔτσι ὁ κοντὸς αὐτὸς ἔγινε ψηλότερος ἀπ' ὅλους, καὶ ἔκανε τὸ δέντρο παρατηρητήριο. Ὅπως ὁ στρατιώτης φυλάει σκοπιά, ἔτσι αὐτὸς ἀπὸ 'κεῖ παρατηροῦσε πότε θὰ περάσῃ ὁ Χριστός.

Πράγματι σὲ λίγο νὰ ὁ Χριστός. Ὡς ὁ Χριστός! δὲν ὑπάρχει ἄλλο ὠραιότερο ἀπὸ αὐτόν. Ὁ Ζακχαῖος μαγνητίστηκε· τὸν κοίταζε καὶ δὲν χόρταινε νὰ τὸν βλέπῃ. Κι ὁ Χριστός, πού 'νε ὁ καρδιογνώστης Θεός, σηκώνει τὰ μάτια του, τὸν βλέπει μέσ' στὰ φυλλώματα καὶ τὸν φωνάζει· «**Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι**» (ἐ.ἀ. 19,5). Αὐτὸς τὰ χάνει. Ποῦ μὲ ξέρει αὐτὸς μὲ τ' ὄνομά μου; σκέπτεται. **Ὁ Χριστὸς σὲ ξέρει!** Μπορεῖ νὰ εἶσαι ἓνα παιδί - ἓνας ἄνθρωπος λησμονημένος καὶ κανεὶς νὰ μὴ σὲ λογαριάζῃ· κι ὅμως σὲ ξέρει ὁ Χριστός. Μᾶς ξέρει μὲ τὰ ὀνόματά μας, ὅπως ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα τὰ παιδιά τους, καὶ μᾶς ἀγαπᾷ. «**Ζακχαῖε, κατέβα γρήγορα**», τοῦ λέει, «**σήμερα θὰ μείνω στὸ σπίτι σου**».

Κατεβαίνει γρήγορα ὁ Ζακχαῖος καὶ σὲ λίγο ὑποδέχεται τὸ Χριστὸ στὸ μέγαρό του. Ἀλλὰ ὁ κόσμος, βλέποντας τὸ Χριστὸ νὰ πηγαίνει στὸ σπίτι αὐτό, **ὅλοι σκανδαλίστηκαν**.

Ἄκου ἑκεῖ, εἶπαν, νὰ πάῃ σ' αὐτὸ τὸν ἁμαρτωλό, τὸν κλέφτη, τὸν ἄδικο! Δὲν ὑπῆρχαν ἄλλα σπίτια;... Καὶ ὑπῆρχαν πράγματι πολλὰ ἄλλα σπίτια στὴν Ἱερικῶ. Ἀλλὰ γιὰ τὸν Κύριο, ὅσο ἀξίζει ἓνας ἁμαρτωλὸς ποὺ μετανοεῖ, δὲν ἀξίζουν ὅλοι οἱ ἄλλοι. Μεγάλο πρᾶγμα ἡ μετάνοια. Ἦξερε ὁ Χριστὸς τί γίνεται μέσ' στὴν καρδιά του, ὅπως φάνηκε στὴ συνέχεια. Ἐνῶ δηλαδὴ οἱ ἄλλοι διαλογίζονταν αὐτά, ὁ Ζακχαῖος σταματάει καὶ ἐνώπιον ὅλων λέει· Κύριε, εἶμαι ἁμαρτωλός, πολὺ ἁμαρτωλός· ἀδίκησα τοὺς ἄλλους, ἐκμεταλλεύτηκα κόσμος. Ἦμουν μιὰ βδέλλα, ποὺ ρούφηξε τὸ αἷμα τους. Ἀλλὰ τώρα μετανόω. Καὶ δίνω ὑπόσχεσι· τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά μου θὰ μοιράσω στοὺς φτωχοὺς, καὶ σ' ὅποιον ἀδίκησα θὰ ἐπιστρέψω τετραπλάσια· ἂν τοῦ πῆρα 1, θὰ τοῦ δώσω 4, θέλω ν' ἀποζημιώσω ὅλους... Καὶ τότε ὁ Χριστὸς, ποὺ εἶδε τὴ μετάνοιά του λέει· «**Σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν. ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός**» (Λουκ. 19,9-10).

Αὐτὸ εἶνε μὲ σύντομα λόγια τὸ εὐαγγέλιο.

Βλέπουμε, ὅτι τὸ σπίτι τοῦ Ζακχαίου, ποὺ κινδύνευε νὰ γκρεμιστῇ, τὴν τελευταία ὥρα σώθηκε· ὁ νοικοκύρης καὶ ὅλη ἡ οἰκογένεια γλύτωσαν. **Τί σημαίνει γιὰ μᾶς αὐτό;**

Κ' ἐμεῖς, δόξα τῷ Θεῷ, ἔχουμε ἓνα σπίτι. Ἐρωτῶ· Μήπως ἀραγε τὰ σπίτια μας μοιάζουν μὲ τὸ σπίτι τοῦ Ζακχαίου; Ἐνα σπίτι μπορεῖ νὰ 'νε ὁμορφα χτισμένο καὶ περιποιημένο, ἀλλ' ἀκάθαρτο, πολὺ ἀκάθαρτο, νὰ βρωμάῃ καὶ ζαίχνη ἀπὸ μιὰ ἄλλου εἶδους ἀκαθαρσία. Ποιὰ εἶν' αὕτη; **Ἡ ἁμαρτία.** Ὅπου ὑπάρχει ἁμαρτία, ἐκεῖ ὑπάρχει ἀκαθαρσία. Ἐνας ἀσκητὴς συνάντησε στὸ δρόμο μιὰ γυναῖκα στολισμένη ἀρωματισμένη βαμμένη, ποὺ ἔκανε ὅλους νὰ καρφώνουν τὰ μάτια τους πάνω της. Ὅταν πέρασε μπροστά του, ἐκεῖνος αἰσθάνθηκε δυσωδία κ' ἔκλεισε τὴ μύτη του. Τί νὰ σὲ κάνω; μπορεῖ νὰ πλένεσαι, νὰ χτενίζεσαι, νὰ βάφεις, νὰ κουρεύεσαι, ν' ἀρωματίζεσαι, ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία εἶνε ἀκαθαρσία. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἁμαρτάνει εἶνε «ἐπὶ τὸ ἱερὸν βδέλυγμα τῶν ἐρημώσεων» (Δαν. 9,27).

Τίθεται λοιπὸν τὸ ἐρώτημα· ἀπὸ αὐτῆς τῆς πλευρᾶς τὰ σπίτια μας εἶνε καθαρὰ; Εἶνε ὁμορφα σπίτια. Δὲν κατοικοῦμε πλέον σὲ σπηλιὰς οὔτε σὲ καλύβες· ἔχουμε ὅλες τὶς ἀνέσεις. **Μήπως ὅμως τὰ σπίτια μας εἶνε ἀκάθαρτα;** Μήπως εἶνε σὰν τὸ σπίτι τοῦ Ζακχαίου, ποὺ κινδύνευε νὰ καταστραφῇ; Τὸ ἐξετάσαμε αὐτό, ἀδελφοί μου;

Ποιό σπίτι λέγεται ἀκάθαρτο; Ἐκεῖνο στὸ ὁποῖο κάθονται ἄνθρωποι ψυχικῶς ἀκάθαρτοι. Σὰς δείχνω τέτοια σπίτια. Εἶνε τὸ σπίτι ποὺ τὸ ἔχτισαν μὲ ἄρπαγές (ξέρω πολλοὺς ποὺ ἔκλεψαν τὸ δημόσιο, ἀδίκησαν συγγενεῖς καὶ ὀρφανὰ). Εἶνε τὸ σπίτι ὅπου ἀκούγεται αἰσχρολογία καὶ βλασφημία τῶν θείων. Εἶνε τὸ σπίτι ὅπου βασιλεύει ἡ αἰσχρὴ τηλεόρασι. Εἶνε τὸ σπίτι ὅπου τὸ ἀντρόγυνο τσακώνεται μέρα - νύχτα. Εἶνε τὸ σπίτι ὅπου ὁ ἄντρας δὲν σέβεται τὴ γυναῖκα, ἡ γυναῖκα δὲν σέβεται τὸν ἄντρα, τὰ παιδιὰ δὲν σέβονται τοὺς γονεῖς. Εἶνε τὸ σπίτι ὅπου δὲν τηροῦν νηστεία, δὲν γίνεται προσευχή, δὲν καίει καντήλι, δὲν μυρίζει λιβάνι. Εἶνε τὸ σπίτι ποὺ στάζει αἷμα –ὦ Θεέ μου!–, ὅταν ἡ γυναῖκα πάῃ καὶ κἀνὴ ἔκτρωσι καὶ σκοτώνῃ τὸ παιδί της (λένε, ὅτι στὴ χώρα μας γίνονται 400.000 ἐκτρώσεις τὸ ἔτος!). Εἶνε τὸ σπίτι μέσα στὸ ὁποῖο διαπράττεται πορνεία καὶ μοιχεία.

Τέτοια σπίτια, ἂν τὰ πιάσῃ ἄγγελος καὶ τὰ στύψῃ σὰν τὸ λεμόνι, θὰ στάξουν αἷμα· εἶνε σπίτια ἁμαρτωλὰ καὶ **κινδυνεύουν**. Ἀπὸ τί κινδυνεύουν; Ἀπὸ χίλιες δυὸ ἀπειλές, κι ἂς εἶνε θεμελιωμένα καὶ κατασκευασμένα μὲ τὰ καλύτερα ὑλικά καὶ τοὺς καλύτερους ἀρχιτέκτονες μηχανικούς. Τὰ σπίτια αὐτὰ κινδυνεύουν ἀπὸ ἄρρώστιες, ἀπὸ σεισμό, ἀπὸ διάλυσι.

Δώστε μου ἓνα σπίτι ποὺ **μέσα εἶν' ὁ Χριστός!** Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια τὰ εὐλογημένα κάθε σπίτι ἦταν μιὰ ἐκκλησιά. Τὴν ἐποχὴ τῆς τουρκοκρατίας μαζεύονταν τὴ νύχτα οἱ Ἕλληνες, οἱ πραγματικοὶ Ἕλληνες, κι ὁ ὀλιγογράμματος παπᾶς, κι ὁ ἀγράμματος παπποῦς, κ' ἡ γιαγιά, κι ὁ πατέρας, κ' ἡ μάνα, καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ. Γονάτιζαν μὲ δάκρυα, κι ὁ πιὸ μικρὸς ἔλεγε τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*», ἄλλος ἔλεγε τὸ «*Βασίλεῦ οὐράνιε...*», ἄλλος τὸ «*Ἅγιος ὁ Θεός...*», ἄλλος τὸ «*Πάτερ ἡμῶν...*», ἄλλος τὸ «*Πιστεύω...*», καὶ ὅλοι μονοιασμένοι προσεύχονταν. Ποῦ εἶνε τώρα αὐτά; Δεῖξτε μου ἓνα τέτοιο σπίτι! Τὰ σπίτια σήμερα δὲν ἔχουν πλέον μέσα τὸ Χριστό, ἔχουν τὸ διάβολο.

Τί πρέπει; **ν' ἀπελπιστοῦμε;** Ὁχι. Ὅπως ὁ Ζακχαῖος ἔσωσε τὸ σπίτι του μὲ τὴ **μετάνοια**, ἔτσι κ' ἐμεῖς νὰ μετανοήσουμε. Νὰ διώξουμε ἀπὸ τὰ σπίτια μας τὸ διάβολο, νὰ ζήσουμε κατὰ Χριστόν. Τότε τὸ σπίτι θ' ἀγιάσῃ, θὰ ῥθῇ ὁ Χριστὸς μέσα καὶ θὰ πῇ τὰ λόγια ποὺ εἶπε στὸ Ζακχαῖο· «**Σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο**».

Εἶθε ὁ Θεός, διὰ πρεσβειῶν ὅλων τῶν ἁγίων νὰ ἐλεήσῃ καὶ νὰ σώσῃ ὅλους μας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος